

Azi timpul spală orice rană

Ionutz21

Călăuzită de fereastra ce uneori prin vis i-apare
Și îi redă în ochi lumina pierdută ieri acolo-n zare
O biată mamă se căiește că a rămas pustie-n casă,
Purtând în suflet amintirea cu cinci copii flămânzi la masă.

Azi timpul spală orice rană, dar nu acoperă durerea
Un suflet uns cu mirul vieții, nu îți revendică tăcerea.
Că orice leac de pus pe rană este sădit la suprafață
Și sufletului îi emană doar rădăcinile de gheață.

Dar ea, bătrâna visătoare, din mugurii acelor zile,
A prefăcut timpu-n nisip, strângând tot auru-n pupile.
Și a strigat la cerul Sfânt, cuprinsă de visări Divine:
-Te rog tăicuță să mă ierți, că n-am fost vrednică cu Tine!

-Mă iartă Doamne că-ntr-o zi, îmi voi lăsa căsuța goală,
C-aveam și eu vreo cinci copii și îi țineam cândva în poală...
Acuma toate au pierit, ei au plecat acolo-n zare
Și poate se întorc cândva, să îmi aprindă-o lumânare.?

Mi-e teamă că-ntr-o bună zi, se vor certa pe-această glie
Și-or vinde tot ce-am construit, lăsându-mă din nou pustie.
Din ceruri însă voi privi căsuța mea în pas de-adio,
Vandalizată de străini și dărâmată pân' la ziuă.

Georgian Ionut Zamfira 22.07.2021